

— Сега—да.

— А господаря Ви знаели за това?

— Не мисля.

— И Азъ така си предполагахъ. Но ако тази материя, не е французска, продължавала Г-жата, то каква е тя?

— Същата Московска, но съ най-лоше достоинство.

— Цѣнята ѝ?

— Почти на половина по-евтина отъ французската.

— Какво! извикала неволно Г-жата като си плѣснала ръцѣтъ, и Вия се ползувате толкова много! но то се види, че послѣденъ пътъ ида, на Вашата магазиня. При това сѣмъ длѣжна да задържа и познатитѣ си да не купуватъ отъ Васъ.

Току щомъ излѣзли Г-житѣ изъ магазинята, Раздубевъ съ юмрукъ вънъ отъ себе си отгнѣвъ политекъ на Налитаева.

— Каква е тази работа! полудѣлъ ли си? Искашъ да мя погубишъ? Съ такива постѣпки ти ми изгонвашъ всичкитѣ купувачи, и ми правишъ погуба сто рубли на часъ! Отговорете ми какво Ви е накарало да постѣпашъ като лудъ, а? викалъ Раздубевъ, като удрялъ Налитаева по гърбъ.

— Азъ говоряхъ право.

— Право ли? Какво разбирате подъ тая дума? Вия ѝ казахте, че ний съ цѣль вѣжда ми купувачитѣ въ заблуждение, като прода-